

Sjećam se 1. svibnja, Praznika rada, iz vremena kada sam bila dijete. Iz sna me budila budnica, a čitav taj dan je imao neku atmosferu ponosa, dostojanstva i svečanosti. Iako tada nisam razumjela mnogo, osjećala se radost u zraku.

Roditelji su nam radili i bili su ponosni na to. Njihov rad se cijenio i bio je plaćen.

Bio je to zaista, dan ponosnog slavlja, svečanost rada i njegove cijene. Tada, u vremenima kada je svaki rad, imao svoju pravednu cijenu.

Nekada je Bjelovar u jutarnjim i dopodnevrim satima bio pust grad. Zato što se radilo.

Danas, kada prolazim gradom i vidim svu tu gužvu i prepune terase, ne osjećam radost, jer je to znak kako se ne radi. Posla nema.

RAD UMJESTO PONIŽAVAJUĆE PORCIJE GRAHA ZA PRAZNIK RADA

Jako dobro znam, kako je to svakoga dana, odlaziti na posao i ne dobivati plaću. Čekati ju i žudjeti za njom, razmišljati danima i noćima, o računima koje morate platiti, o hrani koju morate kupiti, o djeci koju morate obući i školovati.

I ta nada, polako prerasta u očaj. U osjećaj poniženja i nemoći, besmisla i depresije.

Rad koji nije plaćen, potpuno je nepoštovanje čovjeka i velika neodgovornost prema onome tko radi. To je nepoštovanje njegovog truda i vremena. Njegovog života.

Jako dobro također znam, kako je biti samo broj, na Zavodu za zapošljavanje. Kako je teško i tužno, dobiti onu, već nebrojenu odbijenicu i polako ostajati bez nade, da ćemo posao tako skoro naći. A šaljemo zamolbe i dalje, nadamo se i dalje.

Jer, kažu kako nada umire zadnja.

Svi imamo pravo na rad. Većina nas zaista želi raditi.

A rad ima svoju cijenu. Onu, koja mora biti isplaćena. Bez izgovora i opravdanja. Bez nepotrebnih objašnjavanja i pustih obećanja.

Trebamo posao i plaću. Trebamo osjećaj ponosa i dostojanstven život, bez razmišljanja o onim osnovnim, egzistencijalnim pitanjima.

Trebamo rad umjesto one ponižavajuće porcije graha za praznik rada.

Trebamo terase i prepun Korzo, ali u onim popodnevnim i večernjim satima, kada se zaslužno odmaramo od svog posla.

Tada će i naš Bjelovar postati neko ljepše i bolje mjesto.

Možda će tada, mnogi ipak razmisliti o ostanku u ovom gradu.

KUPOVANJE GLASOVA PORCIJOM GRAHA

I ove će godine mnogi političari revno kupovati glasove, sa porcijom graha, u gradskom parku. Mnogi će reći i pokoju lijepu riječ ohrabrenja i poneko predizborno obećanje.

Oni poniženi i gladni, pojest će tu porciju graha i možda povjerovati. Možda su izgubili svaku nadu, dok su kopali po kontejnerima da pronađu komadić hrane.

Hoće li s tom porcijom hrane, prožvakati i svoj ponos i ljudsko dostojanstvo?

Neki drugi će se podsmjehivati, tom već pomalo smiješnom događaju u centru grada i samo prošetati gradskim ulicama, ne razmišljajući puno, o Prazniku rada, ili o ljudskom radu i njegovoj cijeni.

Oni, koji zaista ne moraju razmišljati o tome kako je biti gladan ili kako je godinama tražiti bilo kakav posao. Jer imaju puno i ne nedostaje im bilo što. Popit će još jednu kavu, na nekoj bjelovarskoj terasi i nastaviti svojim putem.

Neće razmišljati o prosvjedima, niti će se zamarati razmišljanjem o svom gradu.

Drugi će, po mnogim gradovima, održati prosvjede. Pustit će svoj glas, u svrhu borbe za pravo na rad, za rad koji je poštovan i plaćen.

Bjelovar je uvijek bio, pomalo ravnodušan i apatičan grad. Grad bez želje za buntom, bez volje i nade da pokušamo, malim koracima i svojim glasom, promijeniti nešto.

Kada smo prestali vjerovati u sebe i svoj glas?

Dugo nam obećavaju brda i doline, a nekako, već predugo...ništa se ne mijenja.

Mogu li nas zaista kupiti sa porcijom graha, lažnim osmijehom i lijepim riječima dok iza sebe drže fige?

Mogu li nas kupiti sa mnogim obećanjima, dok se, nakon što podijele grah, mnogobrojnoj sirotinji, spremaju na bogat i obilan ručak i slavlje do dugo u noć?

BJELOVAR – GRAD GDJE SE RADI

Bilo bi zaista vrijeme, da u trenutku, kada svakodnevno propadaju mnoge bjelovarske firme, kada se zatvaraju mnoge trgovine i obrti, razmislimo kakva nas budućnost čeka u ovom gradu.

Kakva budućnost čeka našu djecu?

Krajnje je vrijeme da pustimo naš uspavani glas. Zbog budućnosti našeg grada i naše djece.

I da naši političari, napokon razmisle o tome, kakav grad treba svakom njegovom stanovniku.

Potreban nam je grad, gdje se cijeni rad i gdje nije nemoguća misija naći posao.

Potreban nam je grad, gdje svaki posao koji se pošteno odradi, ima svoju pravednu cijenu. I ona se isplaćuje.

PRAZNIK RADA U GRADU NERADA

Autor Maja Geček-Jelić

Ponedjeljak, 29 Travanj 2013 09:47 - Ažurirano Ponedjeljak, 29 Travanj 2013 13:45

Zaista nam treba grad sa malo manje kafića i terasa koje sežu i na ulice, a sa više kvalitetnih ideja. Sa više radnih mjesta.

Tada ćemo više voljeti naš Bjelovar.

Tada ćemo šetati sunčanom stranom našeg grada.

A ona kava na terasi...ona će biti puno slađa.

